

Ολόκληρη η ομιλία του [Pedro Olalla](#) στη τελετή αναγόρευσής του ως 'Επίτιμου Δημότη' του Δήμου Κλείτορος Αρκαδίας την 13η Σεπτεμβρίου 2008.

Θυμάμαι πολύ καλά τη στιγμή που, πάνε ήδη πάνω από δεκατέσσερα χρόνια, διατρέχοντας την Ελλάδα στο κατόπι των αρχαίων μύθων, σταμάτησα το αυτοκίνητό μου σε μια στροφή του δρόμου και φωτογράφησα για πρώ τη φορά ένα αρκαδικό τοπίο.

Ήταν μια βαθιά κοιλάδα κοντά στην αρχαία Μαντινεία, όχι πολύ διαφορετική από άλλες που είχα διασχίσει παλαιότερα στα βουνά της γενέτειράς μου, στην Αστούριαν· αλλά επρόκειτο για την Αρκαδία, και αυτό έκανε τη θεμελιώδη διαφορά.

Όποιος έχει ταξιδέψει γνωρίζει πως κάθε τόπος είναι, κατά βάθος, εκείνο που καθένας μπορεί να προβάλει πάνω του, και εκείνη η απότομη πράσινη κοιλάδα που ξεδιπλωνόταν μπροστά στα μάτια μου ήταν ένας τόπος στον οποίον ήδη είχα ταξιδέψει πολλές φορές καβάλα στις ράχες των βιβλίων.

Αναρωτήθηκα τότε τι με είχε οδηγήσει ως εκεί, πώς είχα αναγνωρίσει εκείνο το τοπίο. Κατόπιν, ενώ με πλημμύριζαν φευγαλέες και συγκινησιακές απαντήσεις, μου γεννήθηκε ένα νέο ερώτημα και μια πρόκληση:

πλέον δεν αναρωτιόμουν τι με είχε φέρει ως εκεί, αλλά ως πού θα μπορούσα να φτάσω με αφορμή εκείνη την πρώ τη συνάντηση με την Αρκαδία. Τα βήματα που τότε ξεκίνησαν είναι τα ίδια που με φέρνουν τώρα στο Βαλτεσινικό.

Εκείνο τον καιρό, διέτρεχα την Ελλάδα ιχνηλατώντας τη γεωγραφία των αρχαίων μύθων. Με ωθούσε μια ιδέα: να συνδέσω τον χώρο με τον πολιτιστικό φορτίο του, να επισημάνω και να καλλιεργήσω την πολιτιστική διάσταση του χώρου.

Αυτή η ιδέα δεν παύει να με θέλγει, επειδή θεωρώ που είναι βασική προϋπόθεση για να αναπτυχθούν στην κοινωνία και άλλες στάσεις καίριας σημασίας, όπως ο σεβασμός στο περιβάλλον, το ενδιαφέρον για την γνώση του παρελθόντος και του παρόντος, η διαμόρφωση της ιστορικής συνείδησης και ταυτότητας, η μέριμνα για τη διαφύλαξη της κληρονομιάς, η σωστή αξιοποίηση των πόρων του κάθε τόπου, η αγάπη για αυτά που μας ανήκουν και ο σεβασμός στα ξένα.

Εκείνο το μακροχρόνιο εγχείρημα (που με απασχολούσε ταυτόχρονα με τη διδασκαλία, τη λεξικογραφία και τη εργασία μου στην Ισπανική Πρεσβεία) καθιέρωσε την παρουσία μου στην Ελλάδα ως συγγραφέας και ελληνιστής. Εκείνη την εποχή γεννήθηκαν επίσης τα πρώτα μου παιδιά, δυο δίδυμα που, από την άφιξή τους στον κόσμο, μας ακολούθησαν σε βουνά και θάλασσες και που έλαβαν ονόματα από τη βουκολική παράδοση: ο Αρκάδιος και ο Λέανδρος.

Η ενασχόληση με τη γεωγραφία των μύθων έφερε ως αποτέλεσμα ένα βιβλίο, μια ταινία, μια τηλεοπτική σειρά ντοκιμαντέρ, την αναγνώριση του Ιδρύματος Ωνάση, της Ακαδημίας Αθηνών, του Πανεπιστημίου του Harvard, καθώς και πολλές διαλέξεις και εκδηλώσεις σε διάφορες χώρες. Αλλά, προπαντός, με έφερε κοντά στην Αρκαδία: αφού τα βουνά και οι κοιλάδες της Αρκαδίας, με τις ιδιαιτερότητες και τις αρχέγονες τους μνήμες, ήταν αληθινό λίκνο των μύθων.

Επομένως, ήρθα ξανά στην κορυφή του Λυκαίου –όπου η Ρέα γέννησε μυστικά τον Δία για να αποφύγει την οργή του Κρόνου–, στα πανάρχαια φυσικά ιερά του ποταμού Νέδας –όπου τελούταν η λατρεία της θεάς Ευρυνόμης και της Μέλαινας Δήμητρας– και βεβαίως στα βοσκοτόπια του Μαίναλου, όπου –όταν ήμουν παιδί και διάβαζα για

την Ελλάδα– είχα βοσκήσει και εγώ τα κοπάδιά μου, είχα δει τον Πάνα και τις Νύμφες, και είχα ακόμα μιλήσει μαζί τους.

Εδώ , μέγας πλέον, απέκτησα σιγά σιγά συνείδηση της θαυμαστής και ωφέλιμης εικόνας που αυτός ο τόπος έχει εμπνεύσει στον παγκόσμιο πολιτισμό: απέκτησα συνείδηση του μύθου της Αρκαδίας, του μύθου της Ευδαιμονος Αρκαδίας.

Εναντία σε ό,τι κανείς θα μπορούσε να υποθέσει, ο μύθος της Αρκαδίας δεν αποτελεί μία από τις πανάρχαιες αφηγήσεις της ελληνικής μυθολογίας. Είναι – κατά μία έννοια – ένας νέος μύθος: ο πρώτος και ο πιο ισχυρός από όσους γέννησε ο δυτικός μας πολιτισμός.

Σε αντίθεση με τους αρχαιοελληνικούς μύθους, που εγώ ιχνηλατούσα σε τούτα τα μέρη, η Αρκαδία δεν φθάνει στον πολιτισμό μας κατακερματισμένη από τα βάθη του χρόνου για να ανασυνθέσει την ταλαιπωρημένη της μορφή στους στίχους του Ησίοδου και του Ομήρου. Ο μύθος της Αρκαδίας πλάθεται εξολοκλήρου στους κόλπους του δυτικού πολιτισμού.

Με άλλα λόγια: αν η Αθήνα έχει αφήσει στον κόσμο την εικόνα της φιλοσοφίας, του δράματος και της δημοκρατίας, η Αρκαδία έχει συνδέσει την ανθρωπιστική στάση με τη βουκολική εικόνα της απλότητας και της αρμονίας. Και οι δύο αυτές εικόνες, η αρκαδική και η αθηναϊκή, είναι οι ρίζες που τρέφουν την εξέλιξη του ελληνικού πνεύματος στη Δύση. Όχι τυχαία ο Δημήτριος Τρικλίνιος, ο λόγιος που εισήγαγε στην Ιταλία του 14ου αιώνα τα έργα των Αθηναίων τραγωδών, εισήγαγε ταυτόχρονα τα υποβλητικά ποιήματα του Ησίοδου και του Θεόκριτου. Έτσι λοιπόν, σκεπτόμενος πού θα μπορούσα να φτάσω με αφορμή εκείνη την πρώτη συνάντησή με την Αρκαδία, πήρα απόφαση για μία νέα πνευματική περιπέτεια: να ακολουθήσω μέσα στον πολιτισμό της Δύσης τα ίχνη μιας ιδέας που γοήτευσε τον άνθρωπο ανά τους αιώνες, της ιδέας μιας απλής και εφικτής ευδαιμονίας.

Για περισσότερα από δύο χιλιάδες χρόνια αιματηρών πολέμων, κατάφωρης αδικίας και κατάχρησης εξουσίας, ποτέ δεν έλειψαν από τον πολιτισμό μας ποιητικές φωνές που διατηρούσαν ζωντανό το ειλικρινές κάλεσμα στην αρμονία και την απλότητα μέσα από μια βουκολική εικόνα.

Δεν είναι εύκολο να προσδιορίσει κανείς πότε γεννήθηκε αυτό το όνειρο, αλλά με αρχή το έργο του Λατίνου ποιητή Βιργίλιου, απέκτησε για πάντα το όνομα Αρκαδία. Τι είναι άραγε αυτός ο πλούτος, αυτό το κοινό κτήμα που αποκαλούμε αρκαδικό κεκτημένο; Είναι, στην ουσία, ένα μακροχρόνιο δημιούργημα γύρω από μια πολυσύνθετη εικόνα.

Στο πνεύμα των αρχαίων Ελλήνων και Ρωμαίων, η Αρκαδία ήταν η γη των απαρχών, των προγόνων και των οικιστών, γη ορεινή και από τη θάλασσα μακρινή, γη με ανθρώπους ευσεβείς και ταπεινούς πλάι στους θεούς της άγριας φύσης, με ανθρώπους φιλόξενους, ποιμένες, λάτρεις της μουσικής και της απλής ζωής, μακάριους και κοντινούς στην εποχή του Κρόνου. Η γη όπου η φωνή των χρησμών είχε υποδείξει τους πιο ευδαιμόνες και ταπεινούς ανθρώπους.

Στους χρόνους του Βιργίλιου, η Αρκαδία γίνεται ένα με τους μακρινούς απόηχους του μύθου της Χρυσής Εποχής·

στο έργο των Λατίνων ελεγειακών, διεκδικεί την ιδέα του έρωτα σαν το αληθινό νόημα της ζωής·

στις αρχές του χριστιανισμού, γονιμοποιεί με παγανιστική γοητεία τις πρώτες

λογοτεχνικές προσπάθειες της νέας εποχής.

Καθ' όλη τη διάρκεια του Μεσαίωνα, η Αρκαδία περνά μισοκρυμμένη στη σκιά του βιβλικού Παραδείσου και μεταλαμπαδεύει την ουσία της καθώς και τα βουκολικά χαρακτηριστικά της στο μοτίβο του τερπνού τόπου, του *locus amoenus*.

Στα πρώτα βήματα της Αναγέννησης, ενισχύει σθεναρά την εκ νέου ανακάλυψη της Ελλάδας.

με την άφιξη στην Αμερική των πρώτων Ευρωπαίων κατακτητών, αφήνει τον ισχυρό της αντίκτυπο στην αντίληψη για τον Νέο Κόσμο.

Με αφετηρία την Ιταλία του 16ου αιώνα, η Αρκαδία κατακτά τις λογοτεχνίες της Ισπανίας, της Γαλλίας και της Αγγλίας· με βάση αυτόν τον θρίαμβο, εμπνέει τη γένεση της τοπιογραφίας, τη γένεση της όπερας, προσφέρει εικόνες στη μυστικιστική έκφραση, ανοίγει στη Νεοελληνική γλώσσα το δρόμο προς την αναγεννησιακή παράδοση και δίνει πνοή στα πρώτα έργα της γερμανικής, ολλανδικής και πολωνικής λογοτεχνίας.

Ενώ δοξάζει το ανθρωπινό σώμα στα πρώτα ζωγραφικά έργα με θέμα το γυμνό, η Αρκαδία χρησιμεύει ως αλληγορία ή μάσκα στον περίπλοκο κόσμο του παλατιού και προσφέρει καταφύγιο ενάντια στον αυξανόμενο θρησκευτικό φανατισμό.

Στις φωνές των πιο ευαίσθητων ποιητών, τραγουδά σαν άλλοτε τον πόνο για τον χαμό αγαπημένων προσώπων· στα χέρια φιλοσόφων, ζωγράφων και αλχημιστών, μετατρέπεται σε ένα σκοτεινό και απόκρυφο σύμβολο: *et in Arcadia ego*.

Αργότερα, σε έναν κόσμο κουρασμένο από την υπερβολή του Μπαρόκ, η Αρκαδία διεκδικεί ξανά την αρμονία του κλασικισμού· σε μια εποχή διαφωτιστών που αναζητά τον επαναπροσδιορισμό της κοινωνίας, η Αρκαδία υπενθυμίζει και πάλι την πηγαία καλοσύνη του ανθρώπου.

Η Αρκαδία προβάλλεται στα παρθένα νησιά της Πολυνησίας με την άφιξη των πρώτων Ευρωπαίων· στοχάζεται με τους ρομαντικούς γύρω από τη φύση, την ευτυχία, την ομορφιά και τον θάνατο· και ξεκινά με τους πρώτους ταξιδιώτες εκείνης της ταραχώδους και ονειροπόλας εποχής μια κρίσιμη διαδικασία νέου εξελληνισμού της Ελλάδας.

Με την ανάπτυξη της βιομηχανίας, καταγγέλλει την αγριότητα του καπιταλισμού και αναθεωρεί την ιδέα της προόδου· στους παρθένους τόπους των νέων ηπειρών, εμπνέει την ίδρυση αποικιών και πόλεων και θρηνεί για έναν απειλούμενο αγροτικό κόσμο·

ενάντια στη σεμνοτυφία και την ψεύτικη ηθική, υπερασπίζεται τον ελεύθερο έρωτα· ενάντια στις ακρότητες της ασυνειδησίας και της φιλοδοξίας, συμφιλιώνει τον άνθρωπο με τη φύση· ενάντια στον πόλεμο και την αυθαιρεσία, εξεγείρεται ακατάπαυστα προασπίζοντας ενστικτωδώς την ειρήνη.

Σε αυτό το μεγάλο ταξίδι, εισέπραξα λοιπόν ότι η Αρκαδία, πέρα από μια ιστορική και σύγχρονη περιοχή, είναι επίσης – και για πολλούς, πρωτίστως – ένα συνειρμικό όνομα που επικράτησε στον πολιτισμό μας σαν αναπόληση της ειρήνης, της αθωότητας, της αρμονίας, της φύσης, της χαράς της ζωής, της ελευθερίας στον έρωτα, της ευαισθησίας, της απλότητας, του μέτρου και της επιστροφής στην ουσία.

Ότι είναι, εν τέλει, το αμυδρό και υποβλητικό πορτραίτο ενός τόπου απ' όπου ο άνθρωπος δεν νιώθει ξεριζωμένος.

Σε αυτό το μεγάλο ταξίδι πήρε σάρκα και οστά το βιβλίο *Ευδαίμων Αρκαδία*, ένα

έργο όπου, ερευνώ ντας μαζί με τη γυναίκα μου Rosario, προσπάθησα να διηγηθώ τι σημαίνει η Αρκαδία για τον κόσμο.

Και κατά τη διάρκεια αυτού του ταξιδιού γεννήθηκε επίσης το τρίτο αγόρι: του δώσαμε το όνομα Silvano, το λατινικό όνομα του αρκαδικού θεού της άγριας φύσης.

Η δουλειά όλων αυτών των χρόνων μάς έδωσε με έναν ιδιαίτερο τρόπο με την Αρκαδία, και βεβαίως, με την Ελλάδα και με τις αξίες που το ανθρωπιστικό πνεύμα πρεσβεύει και υπερασπίζεται.

Πολλές φορές αναρωτηθήκαμε ποια αξία έχει σήμερα αυτό το αρκαδικό κεκτημένο και γιατί έχει επιζήσει στον χρόνο αυτή η εικόνα. Πιστεύω ότι η απάντηση είναι η εξής: η οικουμενική εικόνα της Αρκαδίας επέζησε στον χρόνο επειδή είναι ακριβώς μια εικόνα: δεν είναι πιστεύω, ούτε δόγμα, ούτε ουτοπία.

Δεν είναι η επιβολή του καλού αλλά η σαγήνη προς το βέλτιστο. Δεν είναι η επανάσταση, αλλά η πειθώ. Είναι μια σταθερά στον πολιτισμό μας, η οποία εφιστεί αιώνια την προσοχή στο ουσιαστικό, το καλό και το δίκαιο.

Το αρκαδικό κεκτημένο είναι μεν μια απτή και υλική κληρονομιά, αλλά συνάμα μια στάση ζωής που αφορά το παρόν και το μέλλον. Μια παρακαταθήκη τόσο ηθική όσο και αισθητική, μια τρανή δημιουργία εν τω γίνεσθαι, της οποίας δεν είμαστε μόνο κληρονόμοι αλλά και συνεχιστές, κοινωνοί και συνεργοί στην εξέλιξή της.

Για όλα αυτά, νομίζω ότι η Αρκαδία προβάλλει ενώπιόν μας ως μια πρόκληση, και αυτό το μήνυμα θα μου άρεσε να αφήσω απόψε στο Βαλτεσινικό. Η προώθηση σήμερα της ιδέας της Αρκαδίας δεν σημαίνει καλλιέργεια της παράδοσης ή της νοσταλγίας, δεν είναι απάρνηση του κόσμου ούτε επιθυμία να γίνουμε ξαφνικά ποιητές ποιμένες, και ούτε σημαίνει βέβαια να πουλάμε τουρισμό με μια πρόχειρη ετικέτα θρυλικού κύρους.

Είναι η υιοθέτηση αυτής της καθαρά ανοιχτής και δημιουργικής στάσης ζωής της οποίας ανέκαθεν υπήρχε έμβλημα η ονομασία αυτού του τόπου. Είναι η προσχώρηση σε μια προσπάθεια υπέρ του ανθρώπου που έρχεται από πολύ μακριά κι όμως εξακολουθεί να είναι πάντα επίκαιρη.

Τώρα, προκλήσεις όπως η οικολογική συμπεριφορά, το δίκαιο εμπόριο, η αειφόρος ανάπτυξη, η ουμανιστική συνείδηση και η συμφιλίωση του ανθρώπου με τον εαυτό του και το περιβάλλον του, συνεχίζουν και διευρύνουν με χειρονομίες της εποχής μας τις προσπάθειες που έγιναν ανά τους αιώνες πίσω από την ποιητική εικόνα της Αρκαδίας.

Στην έρευνά μας πίσω από τα χνάρια της Αρκαδίας, διαπιστώσαμε επίσης ότι πολλοί είναι οι φορείς και οι άνθρωποι στον κόσμο που κρατούν σήμερα αυτές τις αξιόλογες στάσεις, και πολλοί μάλιστα αυτοί που το κάνουν με πλήρη συνείδηση του ότι η προσπάθειά τους συνδέεται άρρηκτα με την ιδέα της Αρκαδίας.

Για παράδειγμα, ο συνεταιρισμός Arcadie, που βρίσκεται στη νότια Γαλλία και έχει συνεργάτες σε όλες τις γωνιές του πλανήτη, πραγματοποιεί έρευνες με θεραπευτικά και αρωματικά φυτά, μπαχαρικά και φυσικά εκχυλίσματα για να επιτύχει την αναβάθμιση της βιομηχανίας τροφίμων.

Στην πολιτεία της Καλιφορνίας, η Arcadia Biosciences είναι μία από τις πρωτοπόρες εταιρείες στην έρευνα γεωργικών προϊόντων και τεχνικών που στοχεύουν στην εξεύρεση καλλιεργειών ασφαλώς για την ανθρωπότητα και με σεβασμό στο περιβάλλον.

Στην Αγγλία, ο μεγαλύτερος όμιλος λιανικής πώλησης στον κλάδο της υφαντουργίας φέρει το όνομα Arcadia Group και έχει υιοθετήσει έναν ειδικό δεοντολογικό κώδικα για να εγγυηθεί ότι τα προϊόντα του είναι καρπός του δίκαιου εμπορίου και της αξιοπρεπούς εργασίας.

Ο μεγαλύτερος και ωραιότερος εθνικός δρυμός της περιοχής του Μισισσιπίπι ονομάζεται Acadia National Park και είναι πρωτοπόρος στην εφαρμογή μέτρων για τη μείωση του φαινομένου του θερμοκηπίου.

Στη Φιλαδέλφεια εδρεύει το Arcadia University, ένα από τα πανεπιστήμια με μεγαλύτερο κύρος των ΗΠΑ, εξειδικευμένο στις ανθρωπιστικές σπουδές και σε προγράμματα κατάρτισης στο εξωτερικό που καλλιεργούν στους Αμερικανούς φοιτητές τον πλουραλισμό και την εμπάθυνση στη γνώση της πολύτιμης ελληνικής πολιτιστικής κληρονομιάς.

Από τη Νέα Ζηλανδία έως τη Ζιμπάμπουε, από τη Τζαμάικα έως την πάμπα της Αργεντινής, περισσότερες από σαράντα πόλεις στον κόσμο φέρουν το όνομα Αρκαδία, αφού η ίδρυσή τους εμπνεύστηκε από το φυσικό κάλλος του περιβάλλοντός τους και από τον κλασικό συμβολισμό του ονόματος τούτης της ελληνικής περιοχής.

Μεταξύ τους, η Αρκαδία Καλιфорνίας προβάλλει με υπερηφάνεια τον υπέροχο βοτανικό και οπωροκηπευτικό της κήπο Arboretum, ενώ η Αρκαδία Φλόριντας – χάρη στη καλοδιατηρημένη αποικιακή αρχιτεκτονική της και τη προνομιακή της θέση στην παραδεισένια κοιλάδα του Peace River – έχει κατακτήσει τον τίτλο “Best Small Town in America”.

Αυτή η διαπίστωση υπήρξε ο σπόρος που έδωσε αφορμή στην τελευταία περιπέτεια που με δένει με την Αρκαδία: η δημιουργία μιας διεθνούς εταιρείας για τη μελέτη και την αξιοποίηση του παγκόσμιου αρκαδικού κεκτημένου προς όφελος όλων: International Society for Arcadia.

Διαπιστώσαμε πως η πραγματική αξία του αρκαδισμού δεν είναι ο τοπικισμός του αλλά η οικουμενικότητά του. Για αυτό, εδώ και δύο χρόνια, μια ομάδα ανθρώπων από διάφορες χώρες βάλαμε τον φιλόδοξο στόχο της δημιουργίας μιας ροής ανάμεσα σ’ αυτόν τον τόπο και την απήχησή του στον κόσμο, τον στόχο να φέρουμε τη νοερή Αρκαδία πιο κοντά στην πραγματική. □ Μόλις πριν από δύο εβδομάδες, σε ένα συμπόσιο στην Αρχαία Μαντίνεια, η Εταιρεία μας έβαλε την πρώτη πέτρα για τη δημιουργία του Διεθνούς Δικτύου Αρκαδία, ενός δυναμικού δικτύου που να φέρει σε επαφή ανθρώπους και φορείς από όλο τον κόσμο, οι οποίοι είναι ήδη ευαισθητοποιημένοι με την εικόνα και την ιδέα της Αρκαδίας. Θα τους φέρει σε επαφή με αυτόν τον τόπο □ –με τη μητροπολιτική Αρκαδία– αλλά και μεταξύ τους, ώστε συνεργαζόμενοι να μοιραστούμε ιδέες, εμπειρίες, τεχνογνωσία και πόρους για να κατορθώσουμε σιγά-σιγά την υλοποίηση του οράματός μας.

Ταυτόχρονα, θα αρχίσουμε να δημιουργούμε στην καρδιά της Αρκαδίας ένα όργανο για την καλλιέργεια της πολιτιστικής συνειδησης του χώρου: το Κέντρο Προβολής του Παγκόσμιου Αρκαδικού Κεκτημένου. Σαν παράθυρο διπλής όψης, θα είναι αφενός ένα σημείο αναφοράς και συνάντησης για να γνωρίσουν οι Αρκάδες και οι Έλληνες (αν και όχι μόνο) την απήχηση της Αρκαδίας στον παγκόσμιο πολιτισμό. Και αφετέρου, θα είναι επίσης ένα σημείο αναφοράς και εκκίνησης για να γνωρίσουν την πραγματική Αρκαδία όσοι ξένοι επισκέπτες έρχονται με την αγαπημένη εικόνα της άλλης Αρκαδίας στο νου τους.

Η πρωτοβουλία του Διεθνούς Δικτύου «Αρκαδία» με βοήθησε να ανανεώ σω τη φιλία μου με έναν αξιόλογο άνθρωπο που γνώ ρισα εδώ και κάποια χρόνια στην Αθήνα: τον «εκ Βαλτεσινίκου» Κώ στα Παναγούλια. Αμέσως ασπάστηκε την ιδέα και καταλάβαμε ότι το Ίδρυμα Πολιτιστικό Κέντρο Βαλτεσινίκου όφειλε να είναι εξ αρχής συνδεδεμένο με το νέο Δίκτυο.

Έπειτα, περπατήσαμε μαζί το καινούργιο ορεινό μονοπάτι που οδηγεί στο [Λιθάρι της Γριάς](#)

. Μιλήσαμε για τον μεγάλο πλούτο που ενέπνευσε στον κόσμο η εικόνα της Αρκαδίας και ο Κώ στις πρότεινε να ονομάσουμε το νέο μονοπάτι [«Δρόμο των Αρκάδων Ποιμένων»](#).

Τώ ρα, έχω την τιμή και τη χαρά να γίνω Επίτιμος Πολίτης εδώ στο Βαλτεσινικό, στα βουνά της Αρκαδίας. Και αν το καλοσκεφτώ , αν σκεφτώ την Αστούριας, μου φαίνεται σαν όνειρο. / Το δέχομαι ως δείγμα της θρυλικής φιλοξενίας του τόπου αυτού. Και εφόσον πρέπει ακόμα να γίνουν πολλά, το δέχομαι περισσότερο ως πρόκληση παρά ως αναγνώ ριση.

Σήμερα, πάρα πολλοί τόποι εντρυφούν στο παρελθόν τους σε αναζήτηση ιστορικώ ν επιχειρημάτων ως εχέγγυο για την ταυτότητά τους, καθώ ς και για να προσδώ σουν κύρος στις πρωτοβουλίες τους. Και τι δεν θα έδιναν άλλες περιοχές του κόσμου για να απηχεί το όνομά τους στον πολιτισμό όπως απηχεί της Αρκαδίας και να υποβάλλει στον πολιτισμό τις ιδέες και τις αξίες που υποβάλλει το όνομα της Αρκαδίας!

Αυτός είναι ο πλούτος μας, και αυτού του πλούτου καλούμεθα να είμαστε άξιοι θεματοφύλακες. /Όταν ήμουν παιδί, άκουγα όλο τον κόσμο να λέει «αν δεν το δω, δεν το πιστεύω». τώ ρα μου αρέσει να το λέω ανάποδα: «αν δεν το πιστέψω, δεν θα το δω». /Όσα οραματιζόμαστε και περιγράψαμε είναι εφικτά, αλλά για την πραγματοποίησή τους είναι απαραίτητο να αποκτήσουμε συνείδηση, να γνωρίσουμε αυτό που πάλλει κάτω από το όνομα της Αρκαδίας. Και σε αυτό φιλοδοξώ να βοηθήσω. Διότι είναι γνωστό ότι ο άνθρωπος φροντίζει και εκτιμά εκείνο που αγαπά, και ότι αγαπά μόνο εκείνο που γνωρίζει.□

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ ΠΟΛΥ